

ת"ד 3261/03/16 - מדינת ישראל נגד ראנדי ביבאר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

07 נובמבר 2017

ת"ד 3261-03-16 מדינת ישראל נ' ביבאר

לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות ת"א- יפו
ע"י ב"כ עו"ד שירן בז'רנו
נגד
הנאשם: ראנדי ביבאר
ע"י עו"ד שימרון ירון

גזר דין

ביום 21.5.17 הודה הנאשם בעבירות של **נהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 62(2) ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה וכן **באי ציות לרמזור בו דלק האור האדום** שגרמה לחבלה של ממש, עבירה לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

עובדות כתב האישום מתארות, כי ביום 13.2.15 בסמוך לשעה 21:15 נהג הנאשם בניידת משטרה ברח' פנחס רוזן מכיוון דרום לצפון והגיע לצומת הרחובות פנחס רוזן - וולמן.

הנאשם לא שם ליבו אל הדרך, לא ציית לאור האדום אשר דלק ברמזור בכיוון נסיעתו ופגע בנהג הג'יפ אשר נסע אותה השעה ברח' פנחס רוזן מכיוון צפון לדרום והחל לפנות שמאלה לכיוון רחוב וולמן בחסות האור הירוק.

כתוצאה מן התאונה נגרמו לנוסע בניידת המשטרתית בו נהג הנאשם, חבלות של ממש בדמות **שברים מרובים עם פרגמנטציה באצטובלום השמאלי**, כאשר בהמשך פונה הנחבל באמבולנס לבית החולים, שם נותח בהרדמה כללית ואושפז עד ליום 23.2.15.

כמו כן ובנוסף, נגרמו חבלות לנוסע ולנהג ברכב המעורב וכלי הרכב ניזוקו.

כאן יש לציין כי ההודאה באה לאחר כפירה ושמיעת כל פרשת ההגנה תוך שמיעת הנחבל העיקרי אשר היה ישוב ברכב הניידת.

ביום 20.7.17 טענו הצדדים בפני לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה עומדת על הערכים החברתיים שהפר הנאשם, בהם שלמות גופם של ציבור משתמשי הדרך ובהדגשה לעניין עבירות אי ציות לרמזור ושכיחותה.

מפנה לחומרת העבירות הניבטת כתוצאה מחומרת הנזק של המעורב והעובדה שעבודתו כשוטר מבצעי, במתכונתה הקודמת הופסקה, כשהיום הנפגע - השוטר אינו יכול לבצע עבודה פיזית לאור מוגבלתו הקשה, כאשר נקבעו לו 59% נכות.

מציינת, כי רף הרשלנות היה גבוה, לטעמה הנאשם "**התעסק במחשב**" עת נסע בדרך, כך שלא שם ליבו להבהוב האור הירוק במשך מספר שניות לא מבוטל. נסיבה מחמירה נוספת לטעמה היא עובדת היות הנאשם שוטר, האמון על אכיפת החוק.

מתחם הענישה, לטענת המאשימה לעניין רכיב הפסילה ברף הגבוה הינו מספר שנים, מקום בו מדובר כפסע בין הפגיעה לבין המוות, ואילו ברף התחתון מספר חודשים.

המאשימה מבקשת לקחת בחשבון את העובדה, כי כל פרשת התביעה נשמעה ובעיקר אולץ הנפגע העיקרי, השוטר אשר ישב לצד הנאשם בעת התאונה, להתייצב ולהעיד אף על פי הקושי שהיה לו עקב מגבלתו הפיזית והקושי שבעדות מול קולגה לעבודה.

בסופו של דבר ותוך נטילת עובדת היות הנאשם שוטר, מבקשת המאשימה להטיל עונש של 12 חודשי פסילה, לצד רכיבים של פסילה מותנית וקנס.

המאשימה אינה מבקשת להטיל רכיבי ענישה נוספים כגון של"צ או מאסר ע"ת לאור מעמדו המיוחד של הנאשם, אולם מבקשת כי עניין זה יבוא לידי ביטוי בהחמרה ברכיב הפסילה.

המאשימה הגישה פסיקה לביסוס טיעוניה.

ההגנה בטיעוניה לעונש בכתב:

ביקשה לקבוע מתחם אחד לשתי העבירות גם יחד, שכן מדובר באירוע אחד.

ההגנה סקרה את מדיניות הענישה וביקשה לקבוע מתחם ענישה בין פסילה על תנאי ועד ל-9 חודשים ברף העליון.

הסניגור ציין לעניין נסיבות הקשורות לביצוע העבירה, כי אמנם השוטר הנוסע בניידת, נפגע פגיעה קשה, אולם שוקם והיום אף חזר למקום עבודתו במסגרת המשטרתית.

הדגיש, כי הרשלנות בה חטא הנאשם, מתבטאת באי ציות לרמזור האדום וחוסר תשומת לב ולא בנהיגה פראית ופרועה שיש בה משום זילות כלפי החוק.

לדידו, המדובר ברשלנות רגעית ולכן יש לקבוע כי מדובר ברשלנות ברף התחתון.

לעניין נסיבות שאינן קשורות לעבירה, מציין את וותק נהיגתו הרב של השוטר אל מול עבר תעבורתי תקין.

הנאשם הינו שוטר מוערך אשר משרת במסגרת משטרתית כ- 10 שנים מתוך 9 שנים בתפקידי סוהר.

כן צרף מסמכים לגבי מצבו המשפחתי והכלכלי והשלכות תוצאת גזר הדין של פסילה ממושכת על משפחתו ועבודתו.

בסופו של דבר, מבקשת ההגנה לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדות שהאירוע ארע בעת שהיה נסיעה במסגרת עבודתו ובאירוע "ישן" שאירע לפני כשנתיים ימים, את עברו התעבורתי הקל ונסיבותיו האישיות, תוך העדפת הרף התחתון של הענישה.

דין:

המתווה הראוי להבניית העונש נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש בפסיקה עניפה, כאשר **בע"פ 2918/13 דבס נ' מד"י** נקבעו שלבי גזירת הדין אשר לאורם יצעד בית משפט.

שלב ראשון:

קביעת מתחם עונשי ההולם את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה, מדיניות הענישה הנהוגה בבתי המשפט ושיקלול נסיבות הקשורות לביצוע העבירה ואשר מפורטות בסעיף 40 (א) לחוק.

הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מנהיגתו הרשלנית של הנאשם הינו הערך החשוב של שמירת שלמות גופו ובטחונו

של אדם כשבעניינו נפגעו 3 משתמשי דרך, שניים מהם בדרגת חבלה ואילו השלישי נפגע חבלות של ממש כפי שמפורט בכתב האישום.

ערך זה הובע והודגש לא אחת בפסיקה, ראה **ברע"פ 2996/13 נייזוב נ' מד"י** :

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת. "

מידת הפגיעה בערך זה הינה **ברף הבינוני - גבוה**, שכן הנפגע בחבלות של ממש, הוצרך לניתוח, אשפוז טיפולי שיקומי ארוך ומכיוון שהנאשם חזר בו מן הכפירה לאחר שמיעת פרשת התביעה, הרי שלא ניתן להתעלם מהתרשמותו של בית המשפט מעדות העד אשר התייצב לבית המשפט תיאר את מצבו, את השינוי המהותי באורחות חייו ואת הפגיעה הרבה בהם.

מדובר בנפגע כבן 27 אשר הפך לנכה 59% בעקבות התאונה, ועבר מתפקיד מבצעי במשטרה לתפקיד משרדי, אינו יכול לשבת או לעמוד במשך זמן ארוך ואינו יכול לקפל את רגלו הפגועה.

בעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נ' מד"י, חזר כב' השופט בן יוסף על ההלכה **"שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים"**.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו הינה רחבה.

תחילה נציין את הענישה בסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, שם נקבעה סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שחבל בנהיגתו חבלה של ממש באחר, אולם כמובן שרף הרשלנות, טיב החבלות, ההשלכות שלהן על חיי הנפגעים יהיה בהם כדי לקבוע מהי תקופת הפסילה הנאותה בנסיבות אלו.

התביעה הפנתה לפסיקה כדלקמן:

- **עפ"ת (מרכז) 23981-11-11 קרני נ' מדינת ישראל** - שם נהג אוטובוס אשר חצה את הצומת באור אדום פגע פגיעה קשה באם וביתה, בית משפט הטיל עליו עונשים של 6 חודשי מאסר, פסילה למשך 10 חודשים ורכיבי ענישה נוספים.

- **רע"פ 8767/13 שמעון לביא נ' מדינת ישראל** - נהג אשר לא נתן זכות קדימה ופגע ברוכב אופנוע -

עמוד 4

ביהמ"ש העליון אישר עונש של 10 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

עפ"ת () 24314-01-15 מדינת ישראל נ' זגדון - נהג רכב פרטי אשר חצה את הצומת באור אדום ופגע בהולכי רגל - אושרו רכיבי הענישה של מאסר ע"ת, פסילה למשך 10 חודשים, פסילה ע"ת וצו של"צ (ביהמ"ש הוסיף רכיב של קנס).

עפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ' מדינת ישראל - שם דובר בנהגת חדשה אשר נפגעה בנסיעה אחורה, ופגעה במי אשר עמדה שם וגרמה לה לחבלות ושברים בעצמות הירכיים, חבלה שהצריכה ניתוח ושיקום- בית משפט הסכים כי מדובר במתחם שהרף העליון של הענישה הינו פסילה בת 24 חודשים, אולם הקל עימה בכך, שהעמיד את הפסילה על 12 חודשים בלווית פסילה מותנית וקנס.

ההגנה ציינה מבחינתה והיפנתה לפסיקה המצוייה ברף התחתון של מתחם הענישה.

ת.ד. 12852-12-10 מדינת ישראל נ' אלבכרי - פגיעה בהולך רגל וחבלה של ממש (חבלת ראש) - אושרו 4 חודשי פסילה בפועל, פסילה ע"ת וקנס.

ת.ד. 946-01-12 מדינת ישראל נ' דורית ניס - פגיעה בהולך רגל וחבלתו בחבלה של ממש - חבלת ראש ואישפוז - שם הוטלו 5 חודשי פסילה בפועל, פסילה ע"ת וקנס.

עפ"ת 47632-02-14 עומר מכלוף נ' מדינת ישראל - שם נחבל המעורב חבלה של ממש - שבר ברגל ובברך - נגזרו על הנהג 5 חודשי פסילה בפועל.

ת.ד. 252-08-10 מדינת ישראל נ' תאופיק סלמאן- הנאשם הורשע בנסיעה אחורנית וגרימת חבלה של ממש - שברים בצלעות קונטוזיה ריאתית ושבר באגן - אף שם דובר בשוטר בעל עבר תקין כשהיה בעת נסיעה מבצעית ביהמ"ש גזר על הנאשם 6 חודשי פסילה, פסילה ע"ת, קנס והתחייבות.

ת.ד. 1436-01-14 מדינת ישראל נ' חוואש- הנאשם אשר נהג אחורנית, פגע בהולכת רגל חבלת ראש,

שברים בצלעות, בעצמות האגן וביד ימין, נגזרו עליו 6 חודשי פסילה בפועל ורכיבי ענישה נוספים.

(לא מצאתי לציין פסיקה נוספת שהוגשה מאת ההגנה, שכן לא דובר שם בחבלה של ממש, כאשר ברור כי לולא התוצאה הקשה של המעורב מתחם הענישה היה משתנה).

מכל המקובץ לעיל, הרי שמתחם הענישה בעבירות אלו נע אף בין מאסר ע"ת ועד מאסר של מספר חודשים אף בעבודות שירות, פסילה בפועל של 4 - 24 חודשים, פסילה ע"ת וקנס.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

על פי כתב האישום בו הודה הנאשם, הרי שנכנס לצומת מרומזר אשר דלק בו האור האדום בכיוון נסיעתו כאשר דעתו היתה מוסחת זמן רב, שכן לא ראה את האור הירוק המהבהב.

עוד יש לקחת בחשבון את עדות המעורב- הנפגע הממשי, שהנאשם נהג במהירות ולא בהתאם לתנאי הדרך, אבל בעיקר שהרשה לדעתו להיות מוסחת, אף על פי שלצידו ישב שוטר שתפקידו היה ליתן עזרה לנאשם בכל אשר אינו קשור לעצם הנהיגה.

עבירת הנהיגה ברמזור שבו דולק האור האדום - הינה עבירת תוספת ואף בכך יש משום הנחייה בדבר רף הרשלנות שיש לייחס לנאשם בנהיגה זו.

אינני מקבלת את טענתו של הסניגור, בדבר רשלנות נמוכה של הנאשם, שכן נהיגה שכזו בטבורה של העיר תל - אביב, גם אם מדובר בנסיעה בעת שהיה בעבודתו אין בה כדי להצדיק את נהיגתו זו.

אמנם, כפי שציין ב"כ הנאשם, הנפגע חזר לעבודתו במשטרה, אולם פגיעתו ומוגבלותו שינתה באופן מהותי את אופי עבודתו ומהלך חייו ואיכותם שינוי מהותי וקיצוני.

הנפגע שהינו שוטר לא שב להיות שוטר סיור ומוגבלותו בהליכה, ובעמידה ובישיבה מכתובה את אופי עבודתו.

יש לשקלל עובדת היות הנאשם שוטר (כפי שהיה **בעפ"ת 33404-08-11 שרייבר נ' מדינת ישראל**) שם בוטל רכיב של מאסר.

וכן לאור בקשת המאשימה שלא להטיל רכיב שכזה ואף לא רכיב של של"צ אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם נאשם זה הינו בן 5 - 12 חודשי פסילה, פסילה ע"ת וקנס.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה -

הנאשם שוטר מוערך (כך על פי סיכום ראיון מיום 7.5.17). המתפקד ללא דופי באחריות ומסירות.

הינו בעל וותק נהיגה של 21 שנים משנת 1996 ולחובתו 3 הרשעות קודמות כאשר האחרונה שבהן משנת 2014 בגין נהיגה במהירות מופרזת ברף הבינוני ו- 2 הרשעות קודמות שהתיישנו משנת 2002 (ת.ד. נהיגה בקלות ראש) ומשנת 2000 (אי ציות לתמרור עצור)- ניתן לראות כי מדובר בנהג זהיר בדרך כלל, שכשל זה אינו מאפיין את נהיגתו ארוכת השנים, לפחות לא בשנים האחרונות.

מצבו הכלכלי אינו שפיר כשהוא המפרנס העיקרי בבית, שכן אשתו פוטרה מעבודתה - (הוצג מכתב פיטורין) ואף סועד את אימו המבוגרת.

לקחתי בחשבון אף את העובדה כי כל פרשת התביעה נשמעה ואף על פי שזכותו של נאשם לנהל הוכחות הרי שיש בכך לפגוע בהודאתו המאוחרת, כפגיעה באותה "זקיפה לזכותו" (ראה רע"פ 9480/12 אברמובי נ' מדינת ישראל וכן רע"פ 5094/12 חטיב נ' מדינת ישראל).

בשולי הדברים אומר, כי הזמן שחלף במקרה זה, כאשר האחריות בחלקה אף רובצת לפתחם של הנאשם וההגנה, אינם יכולים להביא להקלה בעונש, אם כי עדיין יש לקחת בחשבון שהודאתו, אף אם הינה מאוחרת, הרי שחסכה זמן שיפוטי כלשהו, (שמיעת פרשת ההגנה, סיכומים וכתובת הכרעת דין).

לאור כל זאת, חומרת פגיעתו של המעורב, העובדה שמדובר בנאשם שהינו שוטר נורמטיבי ונהג זהיר בדרך כלל ובשקלול נסיבותיו האישיות, איני יכולה לקבל את טענות ההגנה ולהטיל פסילה קצרה או לסווגה (שכן סיווגה הינו החריג ולא מצאתי לחרוג) מאידך נראה לי כי העובדה שהמאשימה "ויתרה" מראש על רכיבי ענישה כגון של"צ או מאסר ע"ת, אינם מקנים לה את הזכות לבקש פסילה ארוכה כפי שביקשה.

לפיכך אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. פסילה בפועל של 9 חודשים. מן הפסילה ינוכו 60 ימי הפסילה המנהלית אותם ריצה הנאשם.

הפסילה תחל לא יאוחר מיום 7.12.17

הנאשם יפקיד את רישונו במזכירות בית המשפט עד למועד זה.

לא יפקיד, יהא פסול ופסילתו לא תימנה.

עמוד 7

2. פסילה ע"ת של 5 חודשים למשך 3 שנים.

3. קנס בסך 2,500 ₪. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 7.2.18

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ח חשוון תשע"ח, 07 נובמבר 2017, במעמד הנוכחים.

אביבה